

Kivételek itt is akadnak, a fővárosi sajtó várfalán — noha már inkább csak mutatóba — egy-két kritikai őrtorony még ma is épen áll, de az agyonhallgatás irányzatának terjedése félreismerhetetlen s nem nehéz megjósolni, hogy az általános «leépítés»-nek korszerű lázában a csákány elsősorban ezeknek további fennmaradását veszélyezteti.

... Ambrus Zoltán aggodalmai azóta, hogy lelkéből egy negyedszázada feltörték, el máig sem némítottak, sőt a mai elmékedőben talán még dübörgőbb visszhangot verhetnek. Tudom jól, hogy amit most — meglehet: némi rémlátó túlzással — felhánytorgattam, egyáltalában nem valami parciális jelenség, s hogy az irodalomnak vagy legalább az írók leginkább számottevő részének az ujságírásba való lassú felszívódása, aminek képe fejtegetéseimen végigkísértett, mindenütt megtörtént, s a valódi író azért mégsem veszett ki a világból. Az irodalmat nem kell féltetni, hanem azért az író morális, lelkiismereti érdekeit és boldogulásának minimális anyagi feltételeit is kötelességünk minden adódó alkalommal körömszakadtáig megvédeni. Mire ült volna össze a magyar íróknak ez az első kongresszusa, ha nem avégből, hogy erre minden eddiginél erősebb és tisztább visszhangú alkalom adódjék? A magyar tollforgatónak — mint külföldi testvéreinek is — írói és ujságírói Janus-ábrázata most már nyilván az idők végezetéig megmarad. De abban talán mégis szolgálatára lehetünk, hogy amíg az egyik arcával a fenséges alkotásokban gazdag multon mereng, a másiknak, amelyik a művészetre mostohább ígértétű jövőt fürkészi, szintén ne kelljen a kétségbeeséstől eltorzulnia.

Rédey Tivadar.

KA NTÁROS PARIPÁK.

*Szeretem nézni a robogó paripákat,
hánykolódásukat, fejük vetését,
kényes lépésük, kapkodó patájuk
porzó országúton.*

*Csiklandja őket a fék, meg a kantár,
övező szíjjak, véresen tudnák
szagatni fényes, gondozott szőrük
sikos lapjairól.*

*Nélkülük milyen rohanók lennénk! —
ezt fujják gőzös orrllyukaik,
remegő izmuk ezt beszéli
s a fehér tajték*

*buggyanó leve: mily rohanás lenne
fék nélkül szabadon! erős tomporok
feszülő izma pattanón rúgna
távoli földre!*

*kirohanánk a világból talán!
... Igy pedig mások igáját lépik,
mutatják robotos napjaim képét,
szomorú sorsom.*

Pálffy István.